

† Id. HOFFMANN SÁNDOR

m. k. főerdőtanácsos,

1842—1892.

Alig hisszük, hogy volna magyar erdész, ki ne osztoznék szive mélyéből abban az őszinte mély fájdalomban, mely minket eltölt, midőn id. Hoffmann Sándor közalapítványi főerdőtanácsosnak, szakunk e kiváló emberének korai elhunytáról e lapok hasábjain megemlékezünk. Mint a még erejében levő tölgyet a hirtelen lesújtó villám, oly váratlanul ragadta el őt is közülünk a halál. Még csak néhány napja, hogy az erdészeti államvizsgánál mint fiatal szaktársaink képességének humánus és igazságos bírálója tisztét teljesítette s alig egy héttel rá már könyvezve álltuk körül sirjét, melyben most örök álmát alussza. Valóban, mintha csak a sors könyvében lenne megírva, hogy a magyar erdészeti idő előtt lássa kidőlni soraiból jelesebb embereit, őt is mint egykori vezérünket, Wagner Károlyt, alig 50 éves korában kellett elveszitenünk; abban a korban, midőn a férfierő még sok hasznost alkothat azon ügy javára, melynek szolgálatába szegődött. Ezt vártuk tőle is, és méltán, mert tehetségeinél

és érdemeinél fogva azok között foglalt helyet, kiket a magyar erdészet vezérembereinek ismert el s mert az erdészeti ügy érdekében kifejtett hasznos munkásságával, nemes jellemével és ritka szeretetreméltó egyéniségével mindenkinek osztatlan tiszteletét és bizalmát szerezte meg.

Kora elhalálózása különösen nagy veszteség a közalapítványi erdészetre nézve, melynek, mint közalapítványi főerdőmester és később főerdőtanácsos két évtizeden át nem csak állásánál fogva vezetője, de nagy tehetségeinél fogva valóban éltető szelleme is volt. De sokat veszítettek benne az erdészeti tevékenység más tényezői is, az országos erdészeti egyesület, melynek egyik legrégebb és legtiszteltebb választmányi tagja volt, a fővárosi erdészet, melynek intézésében mint fővárosi bizottsági tag s az utolsó években egyszersmind a közigazgatási erdészeti bizottság elnöke régi idők óta tevékeny részt vett és ezeken kívül minden hasznos törekvés, mely szakunk terén a hivatottak támogatására szorul. Ő rá mindig számítani lehetett, mert szakunk iránt a legmelegebb érdeklődéssel viseltetett s mindent kész volt megtenni érdekében, ha alkalom nyílt rá. Alkalma volt pedig elég, mert finom modorával és szeretetreméltó egyéniségével széles körben ismertté tette magát s mondhatni minden tanácskozásban részt vett, hol az erdészet valamely kérdése szőnyegen forgott.

Érdemei elismeréseül, melyet az 1873. évi bécsi világkiállítás alkalmából szerzett, Ő felsége a király a Ferencz-József-rend lovagkeresztjével, 1885-ben pedig a III. osztályu vaskorona renddel tüntette ki, s hogy ezt a kitüntetést mennyire kiérdemelte, mutatja az a megható részvét, melyet koporsójánál minisztere, államtitkára, tisztviselőtársai és a közalapítványi erdészet személyzete tanusított. Ugyanezzel a mély részvéttel vett részt az elhunyt végtisztességén az országos főerdőmester vezetése alatt az államerdészet egész tisztikara is, a rokonok, barátok s nagyszámu tisztelők koszorui között pedig ott lehetett látni a vallásügyi ministerium, a földmivelési ministerium erdészeti osztályának, az erdészeti egyesületnek, Budapest fővárosának, a selmeczi akadémia ifjúságának koszoruit, jeléül azon általános tiszteletnek és nagyra becsülésnek, melyben a megboldogult életében részesült, s a mely még sokáig fogja emlékét kegyelettel fentartani.

BÉKE PORAIRA!